

Dương Lệ

Xuân trong hoa cải

Gió xuân lay miên man những vòng hoa cải. Vạt cải vàng đưa băng khuâng trong gió xuân. Trời hây hây nắng. Ngày rực rỡ như những bàn tay kì diệu thấp sáng lên triệu chồi xanh.

Không ai nhận ra là mùa xuân. Mùa xuân khe khẽ về trong hoa, trong nắng. Trời cũng biếc hơn và mây thắm hơn mọi ngày. Từng đôi chim chao liệng về tổ, cánh ngập đầy hoa. Đôi chân bước đi nhè nhẹ trong cánh đồng hoa cải. Hoa cải rập rờn hai bên như những vũ điệu thần tiên. Trời làm bằng hoa, đất làm bằng lá.

Đó là một buổi chiều mùa xuân lạ lùng nhất với nó. Ăn cá nướng trong hoa cải, ăn cải tết sớm trước khi trở về thăm quê.

- Bắt được cá rồi – Khánh reo lên.

Nó chạy lại phía Khánh, rú âm ỉ. Con cá to quá. Vẩy mượt và bóng mịn. Vây và đuôi vẫn còn lấp lánh nắng. Không ngờ sau vườn cải cũng có điều thú vị đến thế.

Chắt một ít rom rồi đốt lên nướng cá trên đường cỏ, nó vừa ăn cá vừa khe khẽ hát câu gì không rõ. Khói vẫn bay bay ra cả cánh đồng hoa cải. Khánh bảo:

- 23 rồi mà trời nắng quá. Khánh thấy tết phải hơi ren rét mới thú vị.

Nó nói:

- Xì. Lắm chuyện. Nắng thì đã sao?

- Tết này Khánh đến nhà Ngân chơi nhé. Ngân phải đón tiếp Khánh đấy.

- Được rồi.

- Ngân nhìn gì thế?

Khánh bỗng hỏi. Nó chỉ phía xa xa. Bóng một đôi nam nữ thấp thoáng phía bên kia bờ. Họ đang chờ nhau trên chiếc xe đạp.

- Chết rồi. Ngân phải trốn thôi.

Trốn sau vườn cải, lúc đi ra, nó bất chợt thấy áo mình bám đầy hoa.

- Dễ thương quá! – Nó lấy một ít hoa trên áo, đặt vào lòng bàn tay, rồi thổi tung theo gió.

- Để Khánh phửi cho. Sao Ngân phải trốn thế? – Khánh phửi áo cho nó, hỏi.

- Ngân không thích hắn ta nhìn thấy Ngân. Khánh biết là Ngân thích hắn còn gì. Hắn đã phản bội Ngân, đi theo người con gái khác.

Mắt nó chợt đỏ hoe. Khánh lau nước mắt cho nó: “Thôi không sao. Ngày mai chúng mình về quê rồi, có còn gặp hắn nữa đâu”. Khánh ngập ngừng: “Thật ra Khánh cũng có một điều muốn nói với Ngân. Nhưng không được cười cơ”.

Nó nói:

- Được rồi. Khanh cứ nói.

- Trời nắng quá. Khánh nhưc đầu.

- Trời oi. Thế đi vào bóng râm đi. Nắng thế này thôi đã kêu rồi.

Hai đứa ngồi hắt dưới đất, lấy lá cải che đầu. Hoa cải mơn man trên cánh tay.

- Xuân mà nắng thật đấy.

- Đến bây giờ mới biết à? Khánh chẳng nói rồi sao? – Khánh bảo - Tết này Ngân có dự định gì không?

- Mẹ gọi Ngân mấy lần rồi, hỏi bao giờ về nhà. Ngân bảo ngày mai. Năm đầu Đại học cũng có nhiều điều thú vị. Nhưng Ngân vẫn ước mình như ngày còn cấp ba. Mỗi năm lại thấy mình già quá.

- Trưởng thành hơn đấy chứ. Nỗi đau tình yêu vẫn không làm gục ngã. Ngân có biết là... Khánh...

- Sao thế?

- Khánh lại bị say nắng rồi... Thôi, không sao nữa rồi. Đây, Khánh cống Ngân đi hết đường cái này nhé.

- Tại sao?

- Thì Ngân cứ lên đi.

Khánh cống nó trên con đường hoa cải.

- Tết này Khánh đến nhà Ngân ngày mùng một nhé. Mùng một là Valentine đấy.

- Khánh lại bị say nắng à?

- Sao cơ?... À, ừ, chắc Khánh say nắng rồi.

Nó và Khánh cứ thế đi hết đường cái. Hoa cải như hàng cúc ở chân trời.

Bóng hoa trôi trên sông. Vàng. Vàng rực rỡ. Vàng miên man cả ngày xuân.

Xuân về trong hoa cải, trong phút giây không sao thốt thành lời của một kẻ say nắng nào đó.

Hoa cải.

Rồi lại hoa cải.

Cứ thế...

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 2 năm 2010